Allah´ın çağımıza hitap eden mesajlarını doğru okumak

Effretikon/ Switzerland'dan Ömer Dursun: "Geçen günlerde bana şu sual soruldu (Hıristiyan kişi): "Müslümanlar kelime-yi şehadeti getirdiği müddet kesinlikle Cennete girecektir, ama cezasını çektikten sonra, ama çekmeden. Peki, Musevilik veya Hıristiyanlık da Hak dinlerden, o Kitaplar da Allah tarafından insanlara indirildi ve Peygamberler vardı. Kaldı ki Musa ve İsa (a.s)`a siz Müslümanlar da inanıyorsunuz. Bizlerin (Hıristiyan veya Yahudi) durumu, size göre ne olacak? Cennetlik mi, yoksa Cehennemlik miyiz?"

Cennet'e ve Cehennem'e kimlerin gireceği konusuna şimdiden bir kesinlik vermek, genelleme yapmak, yuvarlama yapmak, sınıflama yapmak imkânı yoktur. Allah'ın irâdesi esastır ve hâkimdir. Allah dilediklerini Cennetine alacaktır. Suçu, cürmü ve günahı olanlardan ise Allah dilediklerini affedecek, adâleti gereği bazılarını da Cehennem'e alacaktır. Yani "Müslümanlar kelimeyi şehadeti getirdiği müddet kesinlikle Cennete girecektir" hükmü eksiktir. Doğrusu: Kesinlikle değil, Allah dilerse gireceklerdir.

İnsan oğlu Hazret-i Mûsâ'ya (as), Hazret-i Dâvud'a (as), Hazret-i İsâ'ya (as), Hazret-i Muhammed'e (asm) inandığı için kaybetmez. Çünkü her birisi de Allah'ın peygamberidir. Ama insan oğlu taassuptan kaybeder, körü körüne inanmaktan ve sorgusuzca bağlılıktan kaybeder. Madem ki Allah toplumlar yükseldikçe ve değiştikçe dînini ve şeriatını da değiştirmekte, bunun için yeni ve değişik peygamberler göndermektedir. Ve madem ki Allah gönderdiği her yeni peygamber ile, o devir insanının seviyesine göre, daha önceki peygamber'e gönderdiği şeriatın ve dinin temel inanç esasları dışında bazı kısımlarını değiştirmektedir. Buna ihtiyaç da vardır. Çünkü her devir insanının yaşayışı, anlayışı, kültür seviyesi, zevkleri, görgüsü, iyi veya kötü alışkanlıkları elbette farklıdır. Öyleyse en son kuşakta bulunan biz insanların (ister Hıristiyan olalım, ister Yahudi olalım), Allah'ın en son kuşağa,

yani bizim kuşağımıza gönderdiği Peygamberin getirdikleri ile amel etmemiz gerekmez mi? Allah'ın daha önceki kuşaklara gönderdiği ve bir kısmı da bozulmuş bulunan din ve şeriat ile amel etmemize ihtiyaç mı var ki?
Madem ki esas olan Allah'a bağlılıktır. Esas olan Allah'ın gönderdiği dîni yaşamaktır. Allah'ın önceki kuşak insanına gönderdiği peygambere elbet inanırız, saygı duyarız, Allah'tan getirdiklerini bozulmamış haliyle tasdik ederiz; fakat Allah'ın bizim kuşağımıza, bize gönderdiği Peygamber'in getirdikleri ile amel ederiz.

Yani Hıristiyanlar, Yahûdîler, Müslümanlar gibi sınıflara ayrılmış bir insanlık anlayışını biz bu meselede kabul etmiyoruz. Bize göre kuşaklar ve devirler vardır. Allah bundan yaklaşık üç bin sene önceki insanlık kuşağına Hazret-i Mûsâ'yı (as), yaklaşık iki bin sene önceki insanlık kuşağına da Hazret-i Îsâ'yı (as) göndermiştir. Yaklaşık bin dört yüz senedir içinde bulunduğumuz yeni kuşağa da, yani bizim çağımıza ve bizim kuşağımıza da Allah Hazret-i Muhammed'i (asm) göndermiştir.

Biz doğulusu ile, batılısı ile, Avrupalısı ile, Amerikalısı ile, Afrikalısı ile, Japonu ile, Avustralyalısı ile Hazret-i Muhammed'in (asm) kuşağındayız. Hazret-i Muhammed'in (asm) hitap ettiği alandayız. Hazret-i Muhammed'in (asm) ümmeti olabilecek bir devirdeyiz.

Öyleyse önceki devirlerde yaşamadığımız için ve Allah bize son peygamberini ve son dinini gönderdiği için, önceki Peygamberlere gönderilen din ve şeriatla amel etmekle yükümlü değiliz. Allah'ın bizim kuşağımıza gönderdiği din ve şeriat ile amel etmekle yükümlüyüz.

Zaten Allah'ın önceki peygamberler ile gönderdiği din ve şeriatın, kitabın ve vahyin aslı da kalmamıştır. Ne bu günkü Hıristiyanlık Hazret-i Îsâ'nın (as) getirdiği dînin aynıdır! Ne de bu günkü Yahûdîlik Hazret-i Mûsâ'nın (as) getirdiği dînin aynıdır! Ne bu günkü İncil Hazret-i Îsâ'nın (as) getirdiği İncil'dir, ne de Tevrat Hazret-i Mûsâ'nın (as) getirdiği Tevrat'tır! Şüphesiz bunu sorumlusu da bu çağın insanı değildir. Bundan asırlarca önce Romalıların bozduğu bir dinin yükünü bu günün Avrupalısı neden taşısın ki? Yenisi ve bozulmamışı varken…

Öyleyse Hazret-i Muhammed'in (asm) çağdaşı olan bu günün insanının; asıllarından kopmuş da bulunan İncil ve Tevrat'ta ısrar etmek yerine, bozulmamış ve son kitap olan Kur'ân-ı Kerîm'e teslim olmalarının, onları Allah'a sâlim ve istikâmet içinde ulaştıracağında şüphe yoktur. O zaman inşallah Allah'tan Cenneti ummak da mümkün olacaktır.

Ne Hazret-i Muhammed (asm) biz Müslümanların tek elindedir. Ne Hazret-i İsa (as) Hıristiyanların tek elindedir. Ne de Hazret-i Mûsâ (as) Yahûdîlerin tek elindedir.

Bunların her birisi de Allah'ın hak Peygamberidir. Ve hepimiz bu Peygamberlerin hepsine eşit biçimde inanmakla yükümlüyüz.

Fakat biz top yekun hepimiz, Hazret-i Muhammed'in (asm) zamanındayız ve Hazret-i Muhammed'in (asm) mesaj ileti alanında bulunmaktayız. Hazret-i Muhammed'in (asm) mesajı ise yöresel değil; bilim gibi, teknoloji gibi, insanlık değerleri gibi evrenseldir.

Öyleyse, Allah'tan Cenneti ummak için, peygamberlerin sonuncusu olan ve yalnız bizim kuşağımıza hitap eden Hazret-i Muhammed'in (asm) getirdikleriyle amel etmeliyiz. Zaten, Hazret-i Muhammed'e (asm) inanmak ve getirdikleriyle amel etmek, gerçekte Hazret-i İsâ ya (as) inanmak ve getirdiklerinin kemâliyle amel etmek demektir veya gerçekte Hazret-i Mûsâ'ya (as) inanmak ve getirdiklerinin kemâliyle amel etmek demektir. Peygamberler arasında fark yoktur. Tek fark, zamanla gelişen yeni anlayışlarla birlikte değişen emirlerde ve yenilenen hükümlerde vardır. Yeni hükümler de, Allah'ın gönderdiği son dinde mevcuttur.

O halde, Hazret-i Muhammed'i (asm) son peygamber olarak tanıdıktan sonra, O'nun getirdiklerine ilgisiz kalmak, bununla berâber bir de Allah'tan Cenneti ummak olur şey değildir.

Fakat şüphesiz Hıristiyan bir çevrede doğup büyüyen ve kendisine İslâmiyet tebliğ edilmeyen birisi, ilk etapta, Allah'a bir olarak inanmak ve Hazret-i Muhammed'in (asm) Peygamberliğini inkâr etmemekle yükümlüdür. Başlangıçta bu îman onu kurtarır. Ancak İslâmiyet'i öğrenebilecek imkân ve fırsatları elde ettikçe îmanını ve irfanını genişletmek, bilgisini artırmak ve İslâm dinini yaşamakla o da mükellef olur.